

DIVENDRES SANT - 2017

Catedral de Vic, 14-4-2017

Ofici de Lectura i Laudes

Tota la litúrgia de l'Església i la devoció del poble cristià ens porta avui, Divendres Sant, a contemplar Jesús, el Fill de Déu, que per amor als homes mor crucificat. En l'Evangeli segons sant Lluc trobem escrit: *Ja era cap al migdia, quan s'estengué per tota la terra una foscor fins a mitja tarda: el sol s'havia eclipsat. La cortina que tancava el santuari s'esquinçà per la meitat, i Jesús cridà amb tota la força: «Pare, confio el meu alè a les vostres mans» (23,44-46).*

És bo, doncs, que ens parem també nosaltres, en aquesta hora del Divendres Sant, cap al migdia, a contemplar els fets que succeïren, així com les paraules de Jesús en aquella hora. Dos fets significatius semblen trencar el silenci de Déu: la foscor de la terra a migdia i la cortina del temple esquinçada. Tots dos signes manifesten la mort del Fill i l'inici d'una nova i eterna aliança, amb el nou i definitiu sacrifici del Fill de Déu. El qui és el Fill, en aquest moments de sofriment, prega amb confiança. Jesús mor dient a Déu «Pare» i amb una total i plena confiança en ell. La pregària de Jesús en el moment de l'agonia proclama amb confiança que el poder de les tenebres no ha estat capaç de separar-lo del seu Pare.

En l'evangeli de Lluc veiem com Jesús prega al seu Pare. Ja a l'inici de l'evangeli el veiem enmig dels doctors de la Llei i dient a Maria i Josep: *Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d'estar a la casa del meu Pare?* (2,48). En la mateixa passió veiem com Jesús prega al Pare a Getsemaní; i com en el moment de la crucifixió prega al Pare pels qui són els seus botxins: *Pare, perdoneu-los que no saben el que fan* (23,34).

Jesús ens ensenya a nosaltres, els seus deixebles, la importància de la pregària per a la nostra vida cristiana. La pregària per al cristià és una necessitat d'amor, que neix de la nostra mateixa relació de fills amb el Pare del cel. La fe cristiana és fonamentalment relació, perquè és resposta a la paraula que Déu ens dirigeix; paraula que és amor misericordiós. I el misteri de la fe és gran. Aquest misteri exigeix que els fidels hi creguem, el celebrem i el visquem en una relació viva i personal amb el Déu vivent i veritable. Aquesta relació és la pregària. Qui no prega no entén ni viu la fe en el Déu que ens estima i ens parla.

El cristià ha de pregar sempre en l'escola de Jesús que ens ensenya de pregar dient «Abbà, Pare», i en la confiança de fills, sabent que Déu ens estima i vol sempre el millor per a nosaltres. Qui prega confiadament en l'escola de Jesús aprèn a viure i a morir com Jesús. Sant Esteve, el primer deixeble de Jesús que moria vessant la seva sang per ell, ho feia tenint als llavis paraules semblants: *Jesús, Senyor, rebeu el meu esperit* (Ac 7,59-60).

Aprenquem, doncs, en aquest Divendres Sant, la lliçó de la pregària confiada en Déu de Jesús crucificat.

CELEBRACIÓ DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

L'evangelista sant Joan, tal com acabem d'escoltar, al final del seu relat de la passió i mort del Senyor, cita unes paraules del profeta Zacaries: *Miraran aquell que han traspassat* (12,10). És el que nosaltres avui estem fent en l'ofici litúrgic del Divendres Sant. Tota la nostra mirada és posada en Jesús. Ell és el signe més pobre de Déu. Però no n'hi ha cap altre que parli amb més gran eloqüència i amb més gran veritat. Hi ha un autor cristià que diu: «En Jesús tot és Paraula. És Paraula àdhuc el seu silenci davant els tribunals dels homes i el seu cos ple de cops i escopinades. Però sobretot és Paraula el silenci que segueix el gran crit (amb el qual Jesús expirà). És Paraula el gèlid mutisme del cadàver de Jesús mort: en cap altra Paraula Déu no és més eloqüent que en aquesta extrema condició de l'home mortal. Per això, si no tinguéssim aquesta Paraula, aquest silenci, aquesta autoexpressió de Déu, no sabríem que, més enllà de la tenebra, Déu és amor. Una frase que cap altra religió no ha gosat dir» (H.U. von Balthasar).

I així és: hem vingut avui a la celebració cristiana per tornar a sentir en el més pregon del nostre cor: «Déu és amor.» Tot mirant la creu i el crucificat amb el cor traspassat, el creient té la certesa que Déu l'estima, que no l'ha oblidat, ni l'oblida, ni l'oblidarà mai, que Déu està sempre de la seva part, que és el seu aliat. Tot mirant la creu de Crist ressonen més clarament les paraules de sant Pau: *Si tenim Déu amb nosaltres, qui tindrem en contra? Ell, que no va plànyer el seu propi Fill, sinó que el va entregar per tots nosaltres, com no ens ho donarà tot juntament amb ell? ... Qui ens separarà de l'amor de Crist?... N'estic cert: ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre* (Rm 8,31-32.35.38-39).

Aquesta és la Paraula plena de sentit que parla en l'eloqüència del silenci de Jesús mort en la creu. La resposta que el Senyor desitja ardentment de nosaltres és, abans que res, que acceptem el seu amor i ens deixem atreure per ell. En la creu Déu mateix pidola l'amor de la seva criatura. Ell té set de l'amor de cada un de nosaltres. En la litúrgia pròpia del Divendres Sant apareixen els signes de fe. Ens hem posat de genolls després d'escoltar com el Senyor expirava a la creu. I hem restat en silenci. És el silenci adorador del qui reconeix amb estupor un amor tan gran a favor nostre. Silenci adorador també en reconèixer que el qui ha mort en la creu és veritable home i és, al mateix temps, veritable Déu. És el silenci adorador ple d'agraïment. La mort de Crist és la nostra vida. Ell ha mort perquè nosaltres tinguem vida eterna.

Però, al mateix temps, reconèixer amb fe aquest amor de Déu significa acceptar que aquest amor em compromet a comunicar-lo als altres. L'amor misericordiós que brolla del cor de Jesús traspassat no és com una cisterna d'aigua estancada, sinó que és com una font d'aigua viva que no cessa mai d'escolar-se. La misericòrdia divina en el nostre cor ens porta, irremeiablement, a ser portadors de l'amor que rebem del Senyor als nostres germans més necessitats, tant en el cos, com en l'esperit, amb les obres de misericòrdia. Al nostre entorn, no pas lluny de nosaltres, hi ha molt de sofriment, que espera l'oli del consol i el vi de l'esperança, com va fer el bon samarità de la paràbola evangèlica amb el qui va trobar malferit en el seu camí. Crist crucificat

m'atreu a ell per unir-se a mi i per ensenyar-me a estimar els germans amb el seu mateix amor.

La celebració continuarà amb una pregària universal més solemne que els diumenges i festes. El qui mira Crist mort en la creu per la salvació dels homes no pot fer res més que obrir el seu cor a tothom, sense cap distinció. ¿A qui puc negar el meu amor i el meu perdó, mirant Jesús crucificat? Després de la pregària universal serem convidats a adorar de tot cor l'arbre de la creu, on morí el nostre Salvador. Altra vegada serem convidats a agenollar-nos davant el Crucificat, com a signe d'adoració. Però adorar Crist crucificat significar quelcom més que fer un signe propi i donar un bes al crucificat; significa, a més, que volem convertir-nos en deixebles de Crist. Les paraules de Jesús han de ressonar en el nostre cor: *Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que es carregui la seva creu i que m'acompanyi* (Mc 8,34-35). Preguntem-nos cada un de nosaltres: Quina realitat de la meua vida em presenta la creu de Crist? Com visc aquest aspecte de creu? La defujo? L'accepto amb amor i unit a Crist? Participar en la creu de Crist significa acceptar i viure aquella realitat de la qual pensem: «Senyor, això sí que no! Això mai de la vida!» Ser deixeble de Crist crucificat significa entrar en l'amor de veritat que per naturalesa és exigent. Sant Joan Pau II en la *Carta a les famílies*, l'any 1994, comentava: «L'amor, al qual l'apòstol Pau dedica un himne en la primera Carta als Corintis —amor *pacient, servicial i que tot ho suporta* (1Co 13,4.7), és certament exigent. La seva bellesa rau precisament en el fet de ser exigent, perquè d'aquesta manera constitueix el veritable bé de l'home i l'irradia també als altres» (14). Crist, morint en la creu per nosaltres, ens ha manifestat com ell s'ha donat del tot. La seva donació és la font que fa possible que el nostre pobre amor sigui viscut en l'exigència del qui vulgui seguir Crist crucificat. El Senyor no ens demana mai res que ell abans no ens hagi donat. En el Divendres Sant, contemplant com Déu en Crist ens ho ha donat tot, se'ns fa més comprensiu el camí d'amor propi del cristià.

Que Maria, mare nostra, per do de Jesús, ens sigui intercessora, perquè siguem autèntics deixebles de Crist. Ningú com ella no va mirar, amb mirada de fe i d'amor, Crist crucificat. Ningú com ella no fou deixeble de Crist.